

Kui auk, kuhu warandus peideti, hoolsaSte mulloga finnikaetud oli, wiis härra mõlemad teendrid oma kambri ja finnit as neid, oma abikaasa ligiolemisel, neile usaldatud saladust hästi hoida. „Kui waenlane kord jälle meie- maalt ära on“, ütles ta wiimaks, „siis ai- tate teie mõlemad mulle selge päewa- ajal seda  lesw tta, mis meie d ojal matma pidime, siis tahan ka mina teie wastu tänulik olla, teie tunnete mind, et mul wiis on, oma an- tud sõna kõwaste täita.“

Paris oli langenud, d igeasi p ewakor- rale jõudnud, ja s jahirmud olid pea m d das. N id wõeti nõuks, et w itjad sõjawäed weel mõneks ajaks wõidetud maasse korterisse pidi- wad j ama, et wõiksid endid sest raskest w si- musest w ljapuhata ja m ssuhimulisi korra- tuma oleku eest talitseda.

Sell ajal sündis et Fleury, see wana usta- waks peetud teender, keda mõisaomanik kästi peitmise juure ligi oli w tnud, loosil peal oleva kindralile jalutamise kõigil l hines, ja temale teada andis, et ta temale tahta ühe

tähtsa waranduse juhata da, kui ta temale sealt sada luidori- tükki annaks ja temale t u- takk, mitte kellegile sest r akida. Nuus sõja- mees oli küll niisuguse p kkumise üle pahane; aga t utas ometi p lgtud  raandjale sada tükki d ieti wälja maksta laska, niipea kui see warandus tema käes on. Nenda sai see sa- ladus kindralile awaldatud ja ühtlase ka see koht kus käst seisis, temale selgeste k tte- näidatud.

Lõuna s ogilauul küsis kindral oma pere- mehelt, kas Prantsusemaa rikaste majades mitte seda pruuki ei olla nagu teistel, hõbeda pealt s ia, ehk kas temal enesel mitte ühte- ehk mitut- jagu hõbe s dgiriistu ei olla.

See ütles olewat; aga lisa juure, et ta mitte ei olla wõinud ettearwata, oma d neks ühte nii tõsist ja  stawat kindrali oma m u- ride wahale wastu wõtta, ja ta olla kartnud riisunud saada, seepärast olla ta kõik oma kal- limad asjad  rasaatnud.

„ rasaatnud?“ kordas kindral iseäraliku n uga, sest see tegi teda nukraks, et mõisa-